

დანიელის წიგნი — ორმოცდამეხუთე ნომერი

სიმბოლური გარდაქმნა: დანიელის წიგნში „მუდმივის“ საიდუმლოს გახსნა

Jeff Pippenger

2024-01-09

დანიელის წიგნში „მუდმივი“ უილიამ მილერმა აღიარა როგორც წარმართული რომის, ანუ წარმართობის, სიმბოლო; მაგრამ უკანასკნელ დღეებში იგი უილიამ მილერის ფუძემდებლური ჭეშმარიტებების უარყოფის სიმბოლოა. იგი წარმოადგენს იმ ამბოხის დასასრულს, რომელიც დაიწყო 1863 წელს, როდესაც უარყვეს მოსეს „შვიდი ჟამის“ შესახებ მილერისეული გაგება ლევიანთა ოცდამეექვსე თავში. როდესაც ადვენტიზმმა უარყო „მუდმივის“ სწორად ამოცნობა, როგორც წარმართობისა, მათ სატანის სიმბოლო ქრისტეს სიმბოლოდ აქციეს. ესაია მიუთითებს, რომ ეს საქმე ყოველივეს თავდაყირა დაყენება იყო. „მუდმივის“ უარყოფა დამკვიდრდა 1930-იან წლებში (ადვენტიზმის მესამე თაობა), თუმცა იგი დავის საგანი იყო ჯერ კიდევ 1901 წლიდან (ადვენტიზმის მეორე თაობა). როგორც ძველი ისრაელის შემთხვევაში, ჭეშმარიტების თანდათანობითმა უარყოფამ შეცდომის მიღებამდე მიიყვანა, რომელიც შეუძლობელი ცოდვის ელემენტებს შეიცავდა.

მოუწინაველი ცოდვა მოჩიჩინე იუდეველთათვის იმით გამოიხატა, რომ მათ ქრისტეს მიერ ქმნილი საქმეები სატანის საქმეებად მიიჩნიეს. ძველი ისრაელი თანამედროვე ისრაელის უმთავრესი სიმბოლოა, და თანამედროვე ისრაელმა სწორედ ეს გააკეთა, ოღონდ შებრუნებულად. მათ აიღეს სატანის საქმეები (წარმართობა) და ეს საქმეები ქრისტეს მიაკუთვნეს. ძველი ისრაელის ამბოხება მოიცავს იმასაც, რომ მათ მეფედ სატანა აირჩიეს.

ამიტომ, როდესაც პილატემ ეს სიტყვა მოისმინა, გამოიყვანა იესო გარეთ და დაჯდა სამსჯავრო სავარძელზე იმ ადგილას, რომელსაც ჰქვია ქვაფენილი, ხოლო ებრაულად — გაბათა. და იყო პასექის მოსამზადებელი დღე, და დაახლოებით მეექვსე საათი; და უთხრა იუდეველებს: აჰა, თქვენი მეფე! ხოლო მათ შესძახეს: წაიყვანე, წაიყვანე, ჯვარს აცვი იგი. პილატემ უთხრა მათ: თქვენი მეფე ჯვარს ვაცვა? მღვდელმთავრებმა უპასუხეს: არა გვყავს მეფე, გარდა კეისრისა. მაშინ გადასცა იგი მათ ჯვარცმისათვის. და მათ წაიყვანეს იესო და წაიყვანეს იგი. იოანე 19:13–16.

პილატე წარმართული რომის წარმომადგენელი იყო, და და უაიტი აღნიშნავს, რომ გამოცხადების მეთორმეტე თავში ზეციდან გადმოგდებული გველი სატანაა, ხოლო მეორეული აზრით გველი ასევე წარმართული რომიც არის. ამიტომ გველი სიმბოლურად წარმოდგენილია „მუდმივით“. ძველი ისრაელის აჯანყების დასასრული, როდესაც მათ საჯაროდ განაცხადეს: „არ გვყავს მეფე კეისრის გარდა“, წარმოადგენდა მათ საჯარო გამოცხადებას, რომ ისინი თავიანთი მეფის ქვეშევრდომნი იყვნენ, და მათი მეფე სატანა იყო. ეს აჯანყება ღმერთის, როგორც მეფის, წინააღმდეგ დაიწყო წინასწარმეტყველ სამუელის დღეებში, როდესაც მათ უარყვეს ღმერთი,

როგორც თავიანთი მეფე, და მოითხოვს, რომ მათთვის მიეცათ ადამიანური მეფე, რათა სხვა ერების მსგავსნი ყოფილიყვნენ.

მაშინ შეიკრიბნენ ისრაელის ყველა უხუცესი, მივიდნენ სამუელთან რამაში და უთხრეს მას: აჰა, შენ მოხუცდი, და შენი ძენი შენს გზებზე აღარ დადიან; ახლა დაგვიდგინე მეფე, რათა განგვსაჯოს, როგორც ყველა ერს ჰყავს. მაგრამ სამუელს არ ესიამოვნა ეს სიტყვა, როცა თქვეს: მოგვეცი მეფე, რათა განგვსაჯოს. და სამუელმა ილოცა უფლისადმი. და უთხრა უფალმა სამუელს: ისმინე ხალხის ხმა ყველაფერში, რასაც გეუბნებიან; რადგან მათ შენ კი არ უარყვეს, არამედ მე უარმევეს, რათა აღარ ვმეფობდე მათზე. იმ ყველა საქმეთაებრ, რაც გააკეთეს იმ დღიდან, როცა ეგვიპტიდან ამოვიყვანე ისინი, დღემდე — რომ დამივიწყეს მე და სხვა ღმერთებს მსახურებოდნენ — ასევე გექცევინ შენც. 1 სამუელი 8:4–8.

ძველმა ისრაელმა ვერასოდეს შეიცნო, რომ მათ ღმერთი უარყვეს, ან რომ მათი სურვილი მიწიერი მეფისა იქამდე მივიდოდა, რომ მესიას ჯვარს აცვამდნენ და თავიანთ მეფედ სატანას აირჩევდნენ. მათი ამბოხი მათსავე თვალთაგან დაფარული იყო მათი საკუთარი თვითმართალი წარმოდგენებით, თითქოს ღმერთის უარყოფის მიუხედავად, ისინი მაინც რჩებოდნენ რჩეულ ერად, რადგან, ბოლოს და ბოლოს, ასე მსჯელობდნენ ისინი, ღმერთი კვლავაც ინარჩუნებდა წმიდა წინასწარმეტყველურ მსახურებას, სამუელის შემდეგაც კი.

მათ არასწორად განმარტეს წინასწარმეტყველთა წინასწარმეტყველური მსახურება და სჯეროდათ, რომ ღვთის წინასწარმეტყველთა არსებობა ადასტურებდა, რომ ისინი ღვთის რჩეული ხალხი იყვნენ. მათ ვერ დაინახეს, რომ ღმერთისგან შორს იყვნენ და რომ წინასწარმეტყველები ცდილობდნენ კვლავ ღმერთთან დაებრუნებინათ ისინი, რადგან წინასწარმეტყველთა მოქმედებას ღვთის ხელმძღვანელობის მტკიცებულებად აღიქვამდნენ. ეს მაშინაც ასე იყო, მიუხედავად იმისა, რომ განუწყვეტლივ უარყოფდნენ წინასწარმეტყველთა ყველა უწყებას, რომლებიც მათთან იყო მოვლინებული. იგივე მოტყუება მოვიდა ადვენტიზმზეც 1863 წელს.

ადვენტიზმმა უარყო ის მოძრაობა, რომელიც უილიამ მილერის მსახურების მეშვეობით იყო შეკრებილი, და იმავე წელს, როდესაც მათ უარყვეს მოსეს ცნობა „შვიდი ჟამის“ შესახებ, როგორც იგი ელიას (უილიამ მილერის) მიერ იყო გადმოცემული, აირჩია კანონიერად რეგისტრირებულ ეკლესიად ჩამოყალიბება. იმავე წელს მათ შექმნეს ყალბი წინასწარმეტყველური დიაგრამა, რომლის წაკითხვაც უკვე აღარ შეიძლებოდა და რომელიც უკვე ვეღარ „ლაპარაკობდა“ აბაკუმის 2:3-ის შესაბამისად, რადგან მის ასახსნელად საჭირო იყო განმარტებითი ბუკლეტი. აბაკუმის დიაგრამები შეიძლებოდა წაკითხულიყო ზუსტად იმ სახით, როგორითაც ისინი არსებობდა, და ამიტომაც მათ შეეძლოთ „ელაპარაკათ“.

ადვენტიზმმა უარი თქვა, შეესრულებინა ნებისმიერი თვითგამოკვლევა იმ არჩევანის შესახებ, რომელიც მათ 1863 წელს გააკეთეს, რადგან, ბოლოს და ბოლოს, მათ შორის ჰყავდათ წინასწარმეტყველი ქალი, რაც ამტკიცებდა, რომ ისინი იყვნენ ნაშთი ხალხი, გამოცხადების წიგნში იდენტიფიცირებული, რომელთაც ჰქონდათ წინასწარმეტყველების სული. მათ გამოავლინეს ძველი ისრაელის იგივე სული და

დამოკიდებულება, და აჯანყებამ, რომელიც დაიწყო პირველი სამკაულის უარყოფით, რომელიც მილერმა აღმოაჩინა, საბოლოოდ მიიყვანა ისინი მილერის მიერ „მუდმივის“ სამკაულის იდენტიფიკაციის უარყოფამდე.

თანამედროვე ისრაელმა უარყო მილერის მიერ „ყოველდღიურის“ გაგება, როგორც წარმართული რომის სიმბოლოსი, რომელიც თავის მხრივ სატანის სიმბოლოა, და ამტკიცებდა, რომ „ყოველდღიური“ ქრისტეს სიმბოლოა. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, თანამედროვე ისრაელმა აირჩია სატანური სიმბოლოს მიღება ქრისტეს სიმბოლოდ. როგორც ძველმა ისრაელმა გამოაცხადა, რომ მათ მეფედ არავინ ჰყავდათ კეისრის გარდა, წარმართული რომის წარმომადგენლისა, რომელიც სატანის სიმბოლოა.

წინასწარმეტყველური გამოყენების თვალსაზრისით, ეს არჩევანი მოითხოვდა, რომ თანამედროვე ისრაელს ხელახლა განესაზღვრა დანიელის მეშვიდე, მერვე და მეცხრე თავები, სწორედ ის თავები, რომელთაც ულას მდინარე წარმოადგენს და რომლებიც მილერიტულ ისტორიაში ცოდნის გამრავლებას წარმოადგენდნენ. ისინი იძულებულნი იქნებოდნენ შეეცვალათ ეს თავები, რადგან მერვე თავი პირდაპირ სამჯერ მოიხსენიებს „მუდმივს“.

ულას მდინარის ხილვის გახსნის ისტორიული გარემოებებით იძულებულნი, მილერიტები ქრისტეს დაბრუნებამდე და მის მიერ თავისი საუკუნო სამეფოს დამყარებამდე ვერ ხედავდნენ სხვა მიწიერ სამეფოებს, როგორც ეს წარმოდგენილია დანიელის მეორე თავში. ამიტომ მათ რომის მეოთხე სამეფო ერთ სამეფოდ მიაჩნდათ, რომელსაც ორი ასპექტი ჰქონდა. ეს ორი ასპექტი უშუალოდ არის წარმოდგენილი დანიელის მეშვიდე და მერვე თავებში. დანიელი მიუთითებს, რომ ხილვა, რომელიც მან მერვე თავში მიიღო, მეშვიდე თავის ხილვასთან კავშირში უნდა გაგებულიყო.

მეფე ბელშაცარის მეფობის მესამე წელს მე, დანიელს, გამომეცხადა ხილვა იმ პირველის შემდეგ, რომელიც პირველად გამომეცხადა. დანიელი 8:1.

ხილვა, „რომელიც გამოეცხადა“ დანიელს „თავდაპირველად“, იყო მეშვიდე თავის ხილვა.

ბაბილონის მეფის, ბელშაცარის, მეფობის პირველ წელს დანიელმა იხილა სიზმარი და თავის საწოლზე მწოლიარემ თავის თავში ხილვები იხილა; შემდეგ მან ჩაწერა ეს სიზმარი და გადმოსცა საქმის არსი. დანიელი 7:1.

ორი ხილვა წარმოადგენს ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა ორ ასპექტს, რომლებიც პირველად დანიელის მეორე თავში იყო წარმოდგენილი. ბაბილონის, მიდია-სპარსეთის, საბერძნეთისა და რომის ოთხი სამეფო კვლავ განმეორდა მეშვიდე თავში, შემდეგ კი კიდევ ერთხელ — მერვე თავში, მაგრამ იმ განსხვავებით, რომ განირჩეოდა ოთხი სამეფოს პოლიტიკური ელემენტები და ოთხი სამეფოს რელიგიური ელემენტები. დანიელის მეშვიდე თავში ეს სამეფოები წარმოდგენილია მტაცებელი მხეცებით, ხოლო მერვე თავში იგივე სამეფოები საწმიდრის მხეცებით არის წარმოდგენილი. დანიელს სურდა გაეგო მეშვიდე თავის ხილვა, და გაბრიელი მოვიდა მასთან მის ასახსნელად.

მე, დანიელი, შევწუხდი ჩემს სულში ჩემი სხეულის შუაგულში, და ჩემი თავის ხილვებმა შემადრწუნა. მივუახლოვდი ერთს მათგანს, ვინც იქ იდგა, და ვკითხე მას ყოველივე ამის ჭეშმარიტება. მან მიპასუხა და გამაგებინა ამ ამბავთა განმარტება. ეს დიდი მხეცები, რომელნიც ოთხნი არიან, ოთხი მეფენი არიან, რომლებიც აღდგებიან მიწიდან. ხოლო უზენაესის წმიდანნი მიიღებენ სამეფოს და დაიმკვიდრებენ სამეფოს უკუნისამდე, მარადის და უკუნითი უკუნისამდე. დანიელი 7:15–18.

დანიელს ეუწყა, რომ ეს ოთხი მხეცი ოთხი მიწიერი სამეფო იყო, რომლებიც იარსებებდნენ მანამდე, ვიდრე დამყარდებოდა ღვთის საუკუნო სამეფო, თანახმად დანიელის მეორე თავისა. უნდა ყოფილიყო ოთხი მიწიერი სამეფო, რომლებიც წინ უძღოდნენ ღვთის საუკუნო სამეფოს მოსვლას, როგორც ეს წარმოდგენილია მეორე თავში მთიდან მოჭრილი ლოდით, რომელმაც მთელი დედამიწა აღავსო.

დაი უაიტმა იმ ოთხი სამეფოს მილერიტული გაგება მნიშვნელოვნად გასცდა, როდესაც მან მიმართა გამოცხადების მეცამეტე თავში მოხსენიებულ მიწის მხეცს.

„ამ დროს შემოჰყავთ კიდევ ერთი სიმბოლო. წინასწარმეტყველი ამბობს: ‘ვიხილე სხვა მხეცი, ამომავალი მიწიდან; და ჰქონდა მას ორი რქა, ვითარცა კრავს.’ მუხლი 11. როგორც ამ მხეცის იერი, ისე მისი აღმოცენების წესი მიუთითებს, რომ ერი, რომელსაც იგი წარმოადგენს, არ ჰგავს მათ, რომლებიც წინა სიმბოლოებით იყვნენ წარმოდგენილნი. დიდი სამეფოები, რომელნიც მსოფლიოზე ბატონობდნენ, წინასწარმეტყველ დანიელს წარედგინა, როგორც მტაცებელი მხეცები, აღმდგარნი მაშინ, როცა ‘ცის ოთხი ქარი დიდ ზღვაზე იბრძოდა.’ დანიელი 7:2. გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში ანგელოზმა განმარტა, რომ წყლები ნიშნავს ‘ერებს, ხალხთა სიმრავლეს, ტომებსა და ენებს.’ გამოცხადება 17:15. ქარები შფოთისა და ბრძოლის სიმბოლოა. ცის ოთხი ქარი, დიდი ზღვის მიმართ მბრძოლი, წარმოადგენს დაპყრობისა და რევოლუციის იმ საშინელ სცენებს, რომელთა მეშვეობითაც სამეფოებმა ძალაუფლებას მიაღწიეს.“ დიადი ბრძოლა, 439.

მხეცები იმ დაპყრობების სიმბოლოებია, რომლებიც სამეფოთა ძალაუფლებაში მოსვლისას განხორციელდა. მტაცებელი მხეცი წინასწარმეტყველურად წარმოადგენს სამეფოს პოლიტიკურ, ეკონომიკურ და სამხედრო ძალას. იგივე სამეფოები, რომლებიც წარმოდგენილია დანიელის წიგნის მეორე და მეშვიდე თავებში, ასევე წარმოდგენილია მერვე თავშიც, მაგრამ იქ ისინი ყველა დაკავშირებულნი არიან ღვთის საწმიდრიდან მომდინარე ელემენტებთან, და ამგვარად ისინი წარმოადგენენ ამ სამეფოთა რელიგიურ ელემენტს, რადგან ყველა მათგანი ეკლესიისა და სახელმწიფოს კავშირი იყო.

მეფე ბელშაცარის მეფობის მესამე წელს მეჩვენა ხილვა მე, დანიელს, იმ პირველის შემდეგ, რომელიც ადრე მეჩვენა. და ვიხილე ხილვაში; და როცა ვხედავდი, მოხდა ისე, რომ ვიყავი შუშანში, სასახლეში, რომელიც ელამის სამთავროშია; და ვიხილე ხილვაში, და ვიყავი ულაის მდინარესთან. მაშინ აღვაპყარი თვალნი ჩემნი, და ვიხილე, და აჰა, მდინარის წინ იდგა ვერძი, რომელსაც ორი რქა ჰქონდა; და ორივე რქა მაღალი იყო, მაგრამ ერთი მეორეზე მაღალი, და უფრო მაღალი ბოლოს ამოვიდა. ვიხილე ვერძი, რომელიც დასავლეთისკენ, ჩრდილოეთისკენ და

სამხრეთისკენ ბოდავდა; ისე, რომ არც ერთ მხეცს შეეძლო მის წინ დგომა, და არც იყო ვინმე, ვისაც შეეძლო მისი ხელიდან დახსნა; არამედ იქცეოდა თავისი ნებისამებრ და განდიდდა. და როცა ამას ვაკვირდებოდი, აჰა, დასავლეთიდან მოვიდა თხა მთელი ქვეყნის ზედაპირზე და მიწას არ ეხებოდა; და თხას თვალებს შორის შესანიშნავი რქა ჰქონდა. და მივიდა იმ ორრქიან ვერძთან, რომელიც მდინარის წინ მდგარი მენახა, და მთელი თავისი ძალის მძვინვარებით გაექანა მისკენ. და ვიხილე, რომ ვერძს მიუახლოვდა, განრისხდა მასზე, დაჰკრა ვერძს და შემუსრა მისი ორი რქა; და ვერძს აღარ ჰქონდა ძალა, რომ წინ აღდგომოდა მას; არამედ ძირს დასცა იგი და გათელა; და არავინ იყო, ვისაც შეეძლო ვერძის დახსნა მისი ხელიდან. ამიტომ თხა ფრიად განდიდდა; და როცა გაძლიერდა, დიდი რქა მოიტეხა; და მის ნაცვლად ოთხი შესანიშნავი რქა ამოვიდა ცის ოთხი ქარისაკენ. დანიელი 8:1-8.

მერვე თავი იწყება იმით, რომ დანიელი ადასტურებს: იგი მაშინ ბიბლიური წინასწარმეტყველების პირველი სამეფოს (ბაბილონის) ისტორიის პერიოდში ცხოვრობდა; მაგრამ მისი ხილვა არ ასახელებს არც ერთ სიმბოლოს, რომელიც ბაბილონის წარმოსადგენად უნდა ყოფილიყო, რადგან იგი იწყება ვერძით, რომელიც მიდო-სპარსეთის, მეორე მიწიერი სამეფოს, წარმომადგენელი იყო. ბაბილონის სიმბოლოს არარსებობა განზრახულია, რადგან ბაბილონის ერთ-ერთი უმთავრესი ნიშან-თვისებაა, რომ იგი წარმოადგენს სამეფოს, რომელიც განიდევნება და შემდეგ კვლავ აღდგება, როგორც ეს ნაბუქოდონოსორის „შვიდი ჟამის“ განმავლობაში მხეცივით ცხოვრების მაგალითით არის წარმოდგენილი. იმ „შვიდი ჟამის“ განმავლობაში სულიერი ბაბილონის ერთი ელემენტი (პაპობა) არის წარმოდგენილი, რადგან პაპობა ის სამეფოა, რომელიც სამოცდაათი სიმბოლური წლის განმავლობაში დავიწყებულია, ამ დროის მანძილზე კი მას სასიკვდილო წყლული ჰქონდა. ის ფაქტი, რომ დანიელი აღნიშნავს, ხილვა რომ მიიღო „მეფე ბელშაცარის მეფობის მესამე წელს“, ბაბილონს იმ სამეფოდ წარმოაჩენს, რომელიც მიდო-სპარსეთის, მეორე სამეფოს, წინ უსწრებს; თუმცა იგი ხაზს უსვამს ბაბილონს, როგორც დაფარულ, ანუ დავიწყებულ სამეფოს, რომელიც ერთი მეფის დღეებში დავიწყებულია.

მერვე თავის მხეცები მტაცებელი მხეცები კი არ არიან; ისინი ის ცხოველები არიან, რომლებიც საწმიდრის მსახურებაში მსხვერპლად გამოიყენებოდა. მეოთხე სამეფო წარმოდგენილია როგორც „პატარა რქა“ და არა როგორც მხეცი; ხოლო რქები ღვთის საწმიდრის ნაწილს შეადგენდა, რადგან ღვთის საწმიდრის სამსხვერპლოებს მათი წყობის ნაწილად რქები ჰქონდა.

წინასწარმეტყველების ოთხი სამეფო დანიელმა არა მხოლოდ საწმიდრის ტერმინებით წარმოადგინა, არამედ თავის შინაარსშიც ეს თავი შეიცავს რამდენიმე სიტყვას, რომლებიც უშუალოდ ღმერთის საწმიდრის მსახურებიდან არის წარმოშობილი. თავის თხრობა წარმოდგენილია ებრაული სიტყვებით, რომლებიც საწმიდრის მსახურებიდან არის აღებული, და ამასთანავე, საწმიდრის მსახურებაში შესაწირავის წარდგენის მოქმედებაც ჩაშენებულია ამ თავის სტრუქტურაში. ის ფაქტი, რომ დანიელმა განზრახ დააკავშირა მეშვიდე და მერვე თავები ერთმანეთთან, შესაძლებლობას აძლევს მათ, ვისაც დანახვა სურს, რომ მეშვიდე თავი განსაზღვრავს ბიბლიური

წინასწარმეტყველების სამეფოთა სახელმწიფოებრივ ხელოვნებას, ხოლო მერვე თავი განსაზღვრავს ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა საეკლესიო ხელოვნებას.

ადვენტიზმი იძულებული გახდა, ეს ფაქტი სატანური იგავებით დაეფარა, რადგან ეს გაცნობიერება ამხელს, რომ მილერის სამკაულები სწორედ ისეთი იყო, როგორადაც ღმერთმა განაზრახა ისინი ყოფილიყო. მათი მიერ მილერის „მუდმივის“ შესახებ გაგების უარყოფა წარმოდგენილია როგორც მტკიცება, რომ „ღმერთს არ ჰქონდა გაგება,“ რადგან ისინი ამტკიცებენ, რომ როდესაც ღმერთმა მილერს ეს ჩარჩო მისცა (წმიდა ანგელოზთა მსახურების მეშვეობით), იგი ზუსტი არ იყო.

უეჭველად, თქვენი ყველაფრის თავდაყირა დაყენება მეთუნის თიხად ჩაითვლება; რადგან განა ქმნილება ეტყვის თავის შემოქმედს: მან მე არ შემქმნაო? ან ნაქანდაკევი ეტყვის თავის გამფორმებელს: მას გონიერება არ ჰქონდაო? ესაია 29:16.

მილერის ჩარჩო იყო ის წინასწარმეტყველური სტრუქტურა, რომელიც მან შეიცნო და გამოიყენა, მაგრამ 1863 წლიდან მოყოლებული ადვენტიზმი განდგომილი პროტესტანტიზმისა და კათოლიციზმის თეოლოგიურ გამოყენებებს დაუბრუნდა, რათა დაეფარა მილერის სიზმრის ძვირფასეულობანი. ადვენტიზმმა მიიღო ცრუ ჩარჩო (ჩარჩოში მოქცეული რამ), რათა უარეყო საქმე და აგრეთვე საქმის შემქმნელი. ამით ისინი ამტკიცებენ, რომ საქმის შემქმნელს გონიერება არ გააჩნია. იმ ჩარჩოს უარყოფა იყო და დღემდე არის 1798 წელს ახსნილი ცოდნის ზრდის უარყოფა. ისინი, ვინც ცოდნის ზრდას უარყოფენ, უარყოფენ საქმესაც და საქმის შემქმნელსაც, ხოლო დანიელის თანახმად ისინი იყვნენ „უკეთურნი“.

მრავალნი განიწმინდებიან, გათეთრდებიან და გამოიცილებიან; ხოლო ბოროტნი ბოროტად მოიქცევიან; და ბოროტთაგან ვერავინ გაიგებს; ხოლო გონიერნი გაიგებენ. დანიელი 12:10.

„უკეთურნი უკეთურებასვე ჰქმნიან“, რითაც გამოიკვეთება ჭეშმარიტების თანდათანობით მზარდი უარყოფა. უკეთურთა მიერ ამ ჩარჩოს უარყოფა არის ღვთის უარყოფა, და, თავის მხრივ, ღმერთიც უარყოფს უკეთურთ იმ უარყოფის გამო, რომლის განხორციელებასაც ისინი ყალბი ჩარჩოს მეშვეობით ცდილობენ.

ჩემი ერი ილუპება ცოდნის უკმარისობის გამო; რაკი შენ უარყავი ცოდნა, მეც უარგეოფ, რათა აღარ იყო ჩემთვის მღვდელი; რადგან დაივიწყე შენი ღმერთის რჯული, მეც დავივიწყებ შენს შვილებს. ოსია 4:6.

ღვთის ხალხი, რომელიც 1844 წლიდან 1863 წლამდე ღვთის „მღვდლები“ იყო, უარყოფილ იქნა იმ „ცოდნის“ ნაკლებობის გამო, რომელიც უილიამ მილერის მსახურების მეშვეობით იყო გამრავლებული. მნიშვნელოვანია ოსიას მეექვსე მუხლის კონტექსტის გათვალისწინება, რადგან კონტექსტი ამხელს ჭეშმარიტების წინააღმდეგ მზარდ აჯანყებას, რომელიც „ცოდნის“ სახით არის წარმოდგენილი.

ისმინეთ უფლის სიტყვა, ისრაელის ძენო, რადგან უფალს აქვს დავა ქვეყნის მკვიდრებთან, ვინაიდან ქვეყანაში აღარ არის არც ჭეშმარიტება, არც წყალობა, არც ღვთის ცოდნა. ფიცით, ტყუილით, მკვლელობით, ქურდობით და მრუმობით

ზღვარს გადადიან, და სისხლი სისხლს ეხება. ამიტომ იგლოვებს ქვეყანა, და ყოველი მისი მკვიდრი დაუძლურდება, ველის მხეცებთან და ცის ფრინველებთან ერთად; ზღვის თევზებიც კი წარიხოცებიან. ოღონდ ნურც ვინმე იდავებს და ნურც სხვა ვინმეს ამხილებს, რადგან შენი ხალხი ჰგავს მათ, ვინც მღვდელს ედავება. ამიტომ დაეცემი დღისით, და წინასწარმეტყველიც შენთან ერთად დაეცემა ღამით, და მე გავანადგურებ შენს დედას. ჩემი ერი ილუპება ცოდნის უქონლობის გამო; რადგან შენ უარყავი ცოდნა, მეც უარგყოფ, რომ აღარ იყო ჩემი მღვდელი; რაკი დაივიწყე შენი ღვთის რჯული, მეც დავივიწყებ შენს ძეთ. რამდენადაც გამრავლდნენ, იმდენად შემცოდეს მე; ამიტომ მათ დიდებას სირცხვილად შევუცვლი. ისინი ჩემი ერის ცოდვას ჭამენ და გულს მათ უკეთურებაზე აყრდნობენ. და იქნება: როგორიც ერი, ისეთი მღვდელი; და დავსჯი მათ მათი გზების გამო და მივაგებ მათ მათი საქმეებისამებრ. რადგან შეჭამენ და ვერ გაძლებიან; იმრუშებენ და ვერ გამრავლდებიან, რადგან შეწყვიტეს უფლისადმი ყურადღების მიქცევა.

მეძავობამ, ღვინომ და ახალმა ღვინომ გული წარიტაცა. ჩემი ერი რჩევას თავის ხის კერპებს ეკითხება, და თავისი კვერთხი აუწყებს მათ; რადგან მეძავობათა სულმა შეცდომაში შეიყვანა ისინი, და ისინი მეძავობდნენ თავიანთი ღმერთისგან განდგომილნი. მსხვერპლს სწირავენ მთების მწვერვალებზე და საკმეველს აკმევენ ბორცვებზე, მუხების, ვერხვისა და თელების ქვეშ, რადგან მათი ჩრდილი კარგია; ამიტომ თქვენი ასულნი იმეძავებენ და თქვენი რძლები იმრუშებენ. არ დავსჯი თქვენს ასულთ, როცა იმეძავებენ, არც თქვენს რძლებს, როცა იმრუშებენ; რადგან თვითონვე განცალკევდებიან მეძავებთან და მრუშებთან ერთად სწირავენ მსხვერპლს; ამიტომ უგუნური ხალხი დაეცემა. თუმცა შენ, ისრაელო, მეძაობ, იუდამ მაინც ნუ შესცოდავს; ნუ მიხვალთ გილგალში, ნურც ახვალთ ბეთ-ავენში, და ნუ დაიფიცებთ: ცოცხალია უფალი. რადგან ისრაელი ურჩი ფურივით განდგა; ახლა უფალი მათ დამწყემსავს, როგორც კრავს ვრცელ ადგილას. ეფრემი კერპებს შეეყარა; თავი დაანებეთ მას. მათი სასმელი დამჟავდა; განუწყვეტელივ მეძაობდნენ; მის მთავრებს სირცხვილით უყვართ: მოიტანეთო. ქარმა თავისი ფრთებით შებოჭა იგი, და შერცხვებათ თავიანთი მსხვერპლების გამო. ოსია 4:1-19.

ოსიას გაფრთხილება ის არის, რომ „უფალს დავა აქვს ქვეყნის მკვიდრებთან, რადგან არ არის ჭეშმარიტება, არც წყალობა და არც ღვთის ცოდნა ამ ქვეყანაში.“ ადვენტიზმი არის ღვთის უკანასკნელი დღეების ხალხი. იმ დღეს, როცა მტვრის ჯაგრისიანი კაცი მილერის ოთახში შევა, ადვენტიზმი, ხალხის, მღვდლებისა და წინასწარმეტყველების ჩათვლით, „ვინც ვერ იგებს, დაეცემა,“ რადგან ისინი „კერპებს შეეწყნენ.“ მათი კერპები მათი ყალბი მოძღვრებებია, ყალბ ჩარჩოში ნაქსოვი.

ცოდნის ზრდის უარყოფით გამოხატული აჯანყება არის აჯანყების თანდათან მზარდი გამძაფრება, რომელიც იმ წერტილამდე აღწევს, სადაც მათი გამოცდის დრო სრულდება იმ გამოცხადებით, რომ ისინი შეერთებულნი არიან ყალბ მოძღვრებებთან, რომლებიც მილერის ოთახიდან გამოირეცხება. მათი აჯანყება წარმოდგენილია როგორც მრუშობის განუწყვეტელი ჩადენა. 1863 წლიდან გამოსაცდელი დროის დახურვამდე ისინი განუწყვეტელივ აჯანყდებიან, ვიდრე უფლის პირიდან ამონთხეულნი არ იქნებიან.

ცოდნის უარყოფის ამბობება წარმოდგენილი იყო იმით, რომ ისინი „განუწყვეტლივ“ მრუშობდნენ; და თუმცა აქ გამოყენებული ებრაული სიტყვა იგივე არ არის, მნიშვნელობა იგივეა, რაც ებრაულ სიტყვა „tamid“-ისა, რომელიც ნიშნავს „განუწყვეტელს“ და დანიელის წიგნში ითარგმნება როგორც „მუდმივი“.

ჩვენ შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ ბიბლიური წინასწარმეტყველების ოთხი სამეფოს შესახებ ჩვენს შესწავლას.

„შემდეგ ვიხილე „მუდმივის“ შესახებ, რომ სიტყვა „მსხვერპლი“ ადამიანური სიბრძნით იყო დამატებული და ტექსტს არ ეკუთვნის; და რომ უფალმა ამის სწორი გაგება მისცა მათ, ვინც სამსჯავროს ჟამის ძახილი გააჟღერა. როცა ერთობა არსებობდა, 1844 წლამდე, თითქმის ყველა გაერთიანებული იყო „მუდმივის“ სწორი გაგების ირგვლივ; მაგრამ 1844 წლის შემდეგ, არეულობაში, სხვა შეხედულებები იქნა მიღებული, და ამას სიბნელე და დაბნეულობა მოჰყვა“. Review and Herald, November 1, 1850.